

РЕШЕНИЕ

№ 10578

гр. София, 02.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 23.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **7453** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203-207 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на Д. Д. Р. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], подадена чрез адв.Б., с която е предявен иск срещу Столичната дирекция на вътрешните работи, с претенция за присъждане на сумата от 5 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди вследствие на издаден незаконосъобразен административен акт - Заповед № 2803/22-4332-003980/06.08.2022 г. за прилагане на принудителна административна мярка, издадена от мл.автоконтрольор в 01 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, за временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на ищеца, която заповед е отменена по съдебен ред.

Твърденията на ищеца са, че с указаната заповед му е било отнето СУМПС и контролен талон №[ЕИК]. Същата е отменена с Решение № 1049 от 20.02.2023 г. на АССГ по адм.дело № 7872/2022 г. За периода от 06.08.2022 г. до 20.02.2023 г. ищецът останал без свидетелство за управление на МПС, което му причинило неимуществени вреди. Твърденията му са за непрекъснат и постоянен страх, усещане за отчуждение и пренебрежение спрямо него от страна на приятели и близки, както и неудобство за засегнатото му достойнство. От Съда се иска да присъди обезщетение в претендирания размер както и присъждане на разносните по делото. В с.з. искът се поддържа от адв.А., както и лично от ищеца в последното с.з., проведено на 23.05.2024 г.

Препис от исковата молба е връчен за отговор на ответника - Столичната дирекция на вътрешните работи. В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор от СДВР, в който последният излага становище за допустимост на исковата претенция, но счита същата за неоснователна. Отправя възражение, че не е доказано настъпването на вреди. В с.з. ответникът не изпраща представител, но за последното с.з., проведено на 23.05.2024 г., е представил писмена защита чрез юк.Х., в която ангажира становище за неоснователност на иска, моли за отхвърляне на същия и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника.

Представителят на СГП дава заключение за основателност на исковата претенция.

Съдът приема за установено следното от фактическа страна:

Не се спори между страните, а и от доказателствата по делото се установява, че на 06.08.2022 г. срещу ищеца е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) сл.№ 650480 за това, че на посочената дата, около 22:54 ч, в [населено място], [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], и срещу [жилищен адрес] същият е управлявал лек автомобил „БМВ“ с рег. [рег.номер на МПС] , като при извършена контролна проверка с Д. тест 5000, номер ARME0069, проба 061, в 22:58 ч уредът е отчетел положителен резултат (амфетамини). Издаден е бил талон за медицинско изследване с № 087476 ВМА. Констатирано е нарушение по чл.5, ал.3, т.1, пр.2 от Закона за движението по пътищата – водачът управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техни аналози.

С оглед съставения АУАН и считайки, че са налице предпоставките на чл.171, т.1, б.,б“ ЗДвП, мл.автоконтрольор в 01 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР е издал процесната Заповед № 2803/22-4332-003980/06.08.2022 г. за прилагане на ПАМ по чл.171, т.1, б.,б“ ЗДвП – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. Отнети са СУМПС и контролен талон №[ЕИК].

По оспорване на Заповед № 2803/22-4332-003980/06.08.2022 г. пред АССГ е образувано адм.дело № 7872/2022 г. С Решение № 1049 от 20.02.2023 г. Съдът е отменил същата като незаконосъобразна.

За установяване на негативните за ищеца последици от налагането на ПАМ по делото са събрани гласни доказателства. Според свидетеля Я. И. Р., баща на ищеца, след случката ищецът започна да не се напива, ставал през нощта, наложило се да ходи по лекари. Приемал малки хапчета, защото имал вид хрема и изпивал хапчета, за да не го боли. Смучел ги като бонбончета. Според личния лекар тези хапчета можело да дадат положителен резултат при проба за алкохол или наркотици. В квартала се разчуло и приятелите му го питали: „Наркоман ли си?“. Трябвало да ходи на работа с кола, но останал без книжка се наложило да напусне. При случката синът му бил задържан, бил с белезници, приличал на напласено момче, което не знае къде го водят. Свидетелят му казал да кара внимателно.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Исковата молба е предявена от легитимиран субект – адресат на отменения акт, вследствие на който се претендират обезщетения за претърпени неимуществени вреди, представляващи непрекъснат и постоянен страх вследствие на незаконосъобразно издадената заповед, усещане за отчуждение и пренебрежение

спрямо него от страна на приятели и близки, както и неудобство за засегнатото му достойнство. Искът е предявен при наличие на правен интерес, поради което същият е процесуално допустим по смисъла на чл.204, ал.1 вр. чл.203 АПК.

Съгласно чл.203, ал.1 АПК исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на тази глава. Според чл.203, ал.2 АПК за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на ЗОДОВ.

По силата на чл.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковите се разглеждат по реда установен в АПК. Следователно, за да възникне право на иск за обезщетение е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; вреда - имуществена или неимуществена; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Под вреда следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а под "пряка и непосредствена" - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловно необходимата връзка между тях. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 ЗОДОВ.

Въпросът с първата предпоставка за уважаването на иска е решен с Решение № 1049 от 20.02.2023 г. на АССГ по адм.дело № 7872/2022 г. с което административният акт е отменен като незаконосъобразен.

По делото обаче не се доказва за ищеца да са настъпили неимуществени вреди, които да се намират в непосредствена причинна връзка с отменения административен акт.

Вредата като правен институт представлява накърняване имуществото на правните субекти или на техни неимуществени блага. Неимуществените вреди представляват сериозно засягане на личността и достойнството на гражданина, изразяващо се в претърпяване на болки и преживяване на страдания. ЗОДОВ не уточнява как се определя размерът на неимуществената вреда, поради което субсидиарно следва да се прилага гражданското законодателство и по-конкретно – разпоредбата на чл.52 от Закона за задълженията и договорите, който дава възможност за обезщетяване на вредите по справедливост.

Съгласно чл.52 ЗЗД обезщетение за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието "справедливост" не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на редица конкретни, обективно съществуващи обстоятелства, имащи значение за правилното определяне на размера на обезщетението. При формиране размера на обезщетението за неимуществени вреди се отчита степента и характера на преживените болки и страдания от ищеца и е свързано с преценката на конкретни обективно настъпили обстоятелства, включително и периода, през който те са търпени. Също така спазването на принципа на справедливостта означава, че размерът на обезщетението трябва да е съобразен с характера и изражението на вредата, при

отчитане на икономическия стандарт в страната, като обезщетението не трябва да бъде източник на обогатяване. Моралните категории от типа на психически стрес, душевни страдания, яд и пр., не се обезвреждат по реда на чл.1 ЗОДОВ, а и не може да им се посочи паричен еквивалент по справедливост.

Видно от изложението в исковата молба, за обезвреда се претендират преживени от ищеца непрекъснат и постоянен страх, следствие незаконосъобразно издадената заповед, усещане за отчуждение и пренебрежение спрямо него от страна на приятели и близки, както и неудобство за засегнатото му достойнство. Освен това ищецът твърди, че е преминал през огромен стрес, излишна тревожност и безсъние, изпаднал в депресия. Това психическо състояние се е отразило и на физическото такова – ищецът твърди, че е получил сърцебиене, изпотяване и световъртеж.

За разрешаване на спора Съдът следва да съобрази последиците от доказването или недоказването.

Съдът намира, че претенцията за присъждане на неимуществени вреди остана недоказана по делото. За уважаване на исковата претенция от решаващо значение е въпросът, свързан с тежестта на доказване.

Доказателствената тежест не означава задължение за представяне на доказателства. Принципите на обективната истина и служебното начало в процеса налагат Съдът да основе констатациите си за всеки факт върху наличните доказателства, без значение дали те са представени от страната, чиято е доказателствената тежест относно този факт, от противната страна по спора, или са издирени служебно от Съда. При това положение въпросът за доказателствената тежест се свежда до последиците от недоказването. Доказателствената тежест се състои в правото и задължението на Съда да обяви за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт не е доказан. Съдът следва да се произнесе по спорния предмет, наведен с иска, като го уважи изцяло или отчасти или отхвърли предявения иска, независимо дали в съдебното производство страните са ангажирали доказателства. Изпълнението на това задължение от страна на Съда означава при отсъствие на доказване, да се приеме, че недоказаното не е осъществено. А щом не е осъществен юридическият факт, не могат да настъпят и последиците, които материалноправната норма свързва с неговото проявление.

С разпоредителното заседание от 08.02.2024 г. Съдът указа на ищеца, че в негова доказателствена тежест е да установи онези факти и обстоятелства, от които претендира за него да настъпят благоприятни правни последици, а именно: осъждането на ответника за заплащане на обезщетение в претендирания размер, вследствие на причинени от него имуществени вреди от описания от ищеца незаконосъобразен административен акт на ответника, причинените му вреди от този административен акт, причинно-следствената връзка между административния акт и вредите.

Позовавайки се на доказателствата по делото, вкл. приетите гласни доказателства, Съдът приема за недоказано ищецът да е преживял негативни емоции в степен, по-висока от обичайното.

По делото не са ангажирани каквито и да е доказателства за влошено здравословно състояние на ищеца. Същото следваше да бъде доказано със съответната медицинска документация, каквато не е ангажирана по делото. Така, голословни се явяват твърденията за претърпяване на болки и преживяване на страдания, изразяващи се в излишна тревожност, безсъние, и изпадне в депресия. Последните се установяват

доказателства са посещение на специализирани лечебни заведения и/или експертизи. Аналогично е и по отношение на твърдяното сърцебиене, изпотяване и световъртеж. Липсват каквито и да е медицински данни за тези състояния. В исковата молба не се твърди ищецът да е търсил медицинска помощ или да се е лекувал през исковия период. Съдът намира, че коментираните по-горе състояния не може да се установяват със свидетелски показания.

Отделно от това, в показанията на разпитания по делото св. Р. не съдържат данни ищецът да е имал психични, психологични или физиологични проблеми, следствие издадената ЗППАМ. Събраните по делото гласни доказателства не установяват каквато и да е конкретика във връзка с претендираните от ищеца негативни емоции. Дават се сведения за прием на хапчета, но същите са били за хрема, най-вероятно хроничен ринит, който е предхождащ събитието, а и се обвързва с причината за показване на положителен тест с Д. тест 5000, номер ARME0069, проба 061. По отношение на изложеното от свидетеля напускане на работа, същото не е въведено от ищеца като претенция за обезвреда, а и от показанията не може да се обвърже пряко с незаконосъобразния административен акт. Следва да бъдат споделени доводите на ответника, изложени в писмената му защита, че изпитването на страх, усещането на отчуждение и пренебрежение, неудобството, стресът, тревожността, са все вътрешни психични състояния, които обикновено не стават достояние на други лица. Поради това такива вреди са трудно доказуеми чрез свидетелски показания, като че е възможно посочените състояния да са причинени от други житейски или професионални проблеми на ищеца. Налага се изводът, че свидетелските показания не са убедителни в насока доказване на причинени вреди като предпоставка за уважаване на иска. Страната не прояви в процеса достатъчна процесуална активност и следва да понесе последиците от недоказването.

Следва да се има предвид, че производствата по ЗОДОВ за обезщетяване на претърпени вреди не е средство за неоснователно забогатяване.

Съдът споделя разбирането, че състоянията на страх, усещане за отчуждение и пренебрежение са типични за по-голямата част от населението на РБългария, още повече след пандемията COVID-19 и кризата на изток. В тази връзка Съдът съобрази, че при контакт с правоохранителните органи е нормално да се наблюдават стрес, тревожност и объркване, които обаче в конкретния случай не са в по-висока степен от обичайните за сходни ситуации, доколкото за това не са ангажирани съответните доказателства.

В заключение Съдът намира, че не са налице предпоставките за ангажиране на отговорността на ответника за причинени неимуществени вреди. По делото не се установяват претендираните за преживени болки и страдания, същите остават недоказани. Липсата на доказана вреда прави безпредметно обсъждането на причинно-следствена връзка с отменения административен акт. Ето защо Съдът намира иска на Д. Д. Р. за неоснователен и като такъв същият следва да бъде отхвърлен.

При този изход на спора основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, своевременно предявена – още с писмения отговор на исковата молба. Същото съдът определя в размер на 100 лв. на осн. чл.25 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, Административен съд-София град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ изцяло като неоснователен и недоказан иска на Д. Д. Р. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], срещу Столичната дирекция на вътрешните работи, за присъждане на сумата от 5 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди вследствие на издаден незаконосъобразен административен акт - Заповед № 2803/22-4332-003980/06.08.2022 г. за прилагане на принудителна административна мярка, издадена от мл.автоконтрольор в 01 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, за временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на ищеца, която заповед е отменена по съдебен ред, .

ОСЪЖДА Д. Д. Р. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи юрисконултско възнаграждение в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд с касационна жалба или протест в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: